

kostning nu. Man har nemlig bekostet en Sandpumpe, som arbejder nede ved Nymindegab, og naar vi kunde faa denne Gennemgravning af Klitten, der her er omtalt, og Sandpumpen lægges der op, vilde den sikkert med lang større Lethed kunne holde en Rende ryddelig her end ved Nymindegab, idet Vandet har lige Flugt igennem denne smalle Rende. Naar denne Gennemskæring er lavet, er derved ogsaa fremkommet en naturlig Baadehavn, hvor den Slags Fartøjer, der kunne benyttes til Fiskeri, kunne søge ind og ligge i Læ bag Klitten. Det samme, jeg har fremdraget vedrørende Fiskeriet i Havet, og om hvilket jeg oplæste nogle Tal, er Tilfældet med Fiskeriet i Ringkøbing Fjord, men jeg skal ikke trætte Tinget med at oplæse disse Tal, skønt de ligge paa min Plads, og kun sige, at Nedgangen i Fiskeriet er noget i samme Forhold. Ganske vist har Fiskeriet i Fjorden ikke været i saa stærk Nedgang som Fiskeriet paa Havet, men det er, fordi alle de, der vare Havfiskere før, da det ikke kunde lønne sig at drive Fiskeri der, saa meget som muligt gik over til Fiskeri paa Fjorden, og det er udtalt af flere, at hvis man bliver ved ret længe, som man har gjort i senere Aar, at fiske saa stærkt i Fjorden, kan man ikke blive ved at fiske der, da der saa vil blive fisket op alt, hvad der findes af Fisk.

Jeg er ikke nogen bestemt Modstander af en Fiskerihavn ved Skagen. Det er noget, jeg ikke skal udtale mig videre om, og det er ikke for at gøre Modstand derimod, at jeg har draget de vestjydske Forhold frem. Naar jeg imidlertid er meget betænkelig ved en Fiskerihavn ved Skagen, er det, fordi der har lydt ikke faa Røster, hvori det skinner igennem — ogsaa i Kommissionens Betænkning — at denne Skagens Havn skal være en Begyndelse til at afhjælpe de daarlige Forhold paa Vestkysten, men der lyder ogsaa Røster om, at det kunde være fyldestgørende med noget mindre, nogle Moler eller saa; men dette er noget, vi aldrig kunne slutte os til, det maa enhver Rigsdagsmand fra Vestkysten være en bestemt Modstander af. Der siges: Ja, men vi have jo Esbjerg Havn mod Syd, og vi faa saa Skagen i den nordlige Ende, og kunne saa maaske faa noget f. Eks. ved Tyborøn. Ja, men Esbjerg ligger uheldigvis Syd for Hornsrev, og Skagens Havn kommer til at ligge Øst for Grenen. Der er ingen Sandsynlighed for, at Fiskerifartøjerne kunne klare sig den lange farefulde Vej til nogen af disse

Havne, og saa have de endda paa den ene Side Hornsrev og paa den anden Side Grenen at komme over, hvilket neppe er muligt i Paalandsstorm.

Jeg haaber nu, at de vestjydske Forhold skulle blive nøje overvejede i det Udvalg, jeg antager, der bliver nedsat om Skagenshavnen, og jeg har Tro til, at det jeg nu har paatalt — og der er sikkert flere af Tingets Medlemmer, der ville paatale de vestjydske Forhold — ogsaa vil finde Ørenlyd baade hos Regeringen og det høje Ting. Vi kunne have saa meget mere Grund til at tro det, som Vestkysthavespørgsmaalet jo er en Del af det store Flertals Program, det Program, som ogsaa det højtærede Ministerium staar paa. Og vi have netop fra Ministeriets Chef en Udtalelse, jeg tilfældigvis er kommen til at lægge Mærke til, og som fremkom i hans Tale den mindere 1ste September i Fjorden i Kongens Have, hvor den højtærede Konseilspræsident drog de store politiske Linier og talte om en Del af de paatrængende Sager, der stode paa Dagsordenen. Den højtærede Konseilspræsident udtalte der blandt andet: „Men hverken i dette eller noget andet Anliggende ville vi tilstaa de sagkyndige Magten; vi ville høre deres Raad, men vi ville ikke give dem fri Raadighed“. Ja, det er netop det, jeg før nævnte, at vi derovre have maattet leve og aande i denne Sagkundskab, og det er det, den Mand netop var bange for, at vi til sidst skulde drukne i. Der findes en noget lignende Udtalelse fra den højtærede Konseilspræsidents Side om, at for Fremtiden netop Befolkningens Krav gennem Andragender og Deputationer og gennem dens Repræsentanter paa Tingene efter Systemskiftet vilde komme til deres Ret. Den højtærede Konseilspræsident fremdrog videre, at de mange Bestillingsmænd og de, der ere i trange Kaar, skulde støttes, og deres Kaar skulde forbedres. Ja, vi have i Aar mange Lønningslove at behandle, og vi Landborepræsentanter sværme ikke særlig for Lønningslove. Vi skulle dog med Glæde gaa med til Lønningslove — det tror jeg nok —, naar de i alt Fald blive holdte nogenlunde inden for Rimelighedens Grænser, men saa forlange vi ogsaa, at andre Spørgsmaal, som vedrøre det, vi særlig repræsentere, saa blive tagne i Betragtning, og den højtærede Konseilspræsident betonedede videre, at vi skulde ind paa en økonomisk Statshusholdning, og det er blevet sagt baade fra Ministerbordet og fra Tingets Side. Nu er det ganske vist saa, at naar det gælder om Sparsommelighed fra vor